

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

WOLFGÉHER ÉS TURULA kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(36739/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. november 3.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Wolfgéher és Turula kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként
tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *bírák*

és Sally Dollé, *Hivatalvezető*

2009. október 13-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (36739/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján három magyar állampolgár, Wolfgéher György, Wolfgéher Györgyné és Turula Kálmánné („a kérelmezők”) 2005. október 7-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Probstner I., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltzl L. Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2009. április 1-jén a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül elbírálásra (29. Cikk 3. bekezdés).

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1957-ben, 1959-ben, illetve 1929-ben születtek és Budapesten élnek. Az első és a második kérelmező házaspár, a harmadik kérelmező pedig a második kérelmező édesanyja. A kérelmezők együtt élnek az alább ismertetendő per tárgyát képező házban.

5. 1992. szeptember 10-én két magánszemély szerződés érvénytelenségének megállapítása, továbbá a kérelmezők által lakott ház kiürítése iránti pert indított a kérelmezők ellen a Budapest XX-XXI-XXIII. Kerületi Bíróság előtt.

6. Ezt követően több tárgyalásra és egy szakvélemény beszerzésére került sor. 1997. február 4. és 1999. május 20. között az eljárás egy, a panaszolt perrel összefüggő ingatlan-nyilvántartási eljárás befejezéséig felfüggesztésre került.

7. Számos további tárgyalást követően a Kerületi Bíróság 2004. június 30-án elutasította a keresetet. Fellebbezés nyomán a Fővárosi Bíróság 2005. április 13-án lényegében helyben hagyta az elsőfokú határozatot.

A JOG

8. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta a panaszt.

9. A Bíróság észrevételezi, hogy a figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. A Bíróság megjegyzi, hogy 1992 novemberében az ügy már két hónapja folyamatban volt. A szóban forgó időszak 2005. április 13-án ért véget. Ilyen módon több mint tizenkét és fél évig tartott. Ezen időszakból le kell vonni az eljárás – nyilvánvalóan indokolt, ezért az Állam terhére nem róható – felfüggesztésének megfelelő két évet és három hónapot. A fennmaradó időszak azonban két bírósági szinten még így is tíz évet meghaladó. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

10. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

11. Az Egyezmény 41. Cikkére hivatkozva a kérelmezők vagyoni kártérítésként együttesen 8000 eurót, nem vagyoni kártérítésként pedig 30000 eurót követeltek. (Költségek és kiadások tekintetében nem

terjesztettek elő igényt.) A Kormány vitatta a kártérítési igényeket. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek. Méltányossági alapon ítélve együttesen 8000 eurót ítél meg számukra.

12. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmezők számára nem vagyoni kár tekintetében 8000 (nyolcezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. november 3-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök